

VÁRI FÁBIÁN LÁSZLÓ

PETŐFI
DARDZSILINGBEN

*Kétszázezer kozák? Csak potomság,
de két évszázad súlya, légtere,
széljárása formálta az arcom –
büszkélkedjen a magyar velem.
Ha szólt a szám, az Úr által beszéltem,
nyelvem deleje tőle támadott,
kiváltképp, ha lány fölé hajolva
csaltam le az égről a szép csillagot.*

*S amikor az örök márciusnak
riadót vert plebejus szíve,
nemzetemet talpra szólítottam –
állva lépjen Isten elibe.
Nekem nem sikerült elé állnom,
s most magához méltó gondja van:
nem tudja, hová rendelte testem,
gólyalelkem ezért hontalan.*

*Utóbb Észak-Indiában látták.
Mily égi szél vihette oda?
Rémllett tán, hogy nyugszik ott egy Sándor –
az írás szerint Kőrösi Csoma.
Erdélyéből ő is elbitangolt,
hogyméjében feltámadt a nap.
Tibet zord sziklasíkjain landolt,
tudós lett ott s lámaista pap.*

*Sírkövére ereszkedik lelkem,
a tudat csupa rejtély, látomás.
– Csoma Mester, mi vár nemzetünkre,
ha ránk tör a globális áradás?*

– Én, a magyar bódhizattva mondom,
hogy Isten még nem döntötte el,
készül-e népünkkel újabb terve,
vagy ránk hullhat a végső ködlepél...

Háború van most a nagyvilágban
– talpig titánban millió kozák.
Keserűvé lett a szó a szánkban,
növéstükben megálltak a fák.
Ideológiák csapnak össze,
vér hull mégis, becses embervér.
Dönts el most már; hova állsz, Úristen,
hadd lássuk meg, melyik mennyit ér!

'22. nagyszombat

